

villighed i denne Henseende kunde opholde Fuldbbyrdelsen af Lovens Diemed. Da man nu ikke kan ønske Andet, end at Diemedet fremmes, er det, at jeg tilligemed nogle andre ærede Landstingsmænd har foreslaaget, at der skulde tilføies til første Affnit i § 3 en Bestemmelse, som gik ud paa, at „de Valg, som ikke ere meddeelte Formanden 14 Dage efterat Opfordring til Valg beviistligt er skeet, ville af Formanden blive at foretage i vedkommende Partis Sted.“

Med Hensyn til § 4 gjorde jeg i Sagen om Gaardmandshoveriets Afsløsning en Indstilling, som der vandt Bifald, og som jeg derfor ikke behøver at motivere her, da de samme Grunde maae tale for den i denne Sag, nemlig, at, hvor der handles om Vederlagets Bestemmelse ved en Kjendelse, maatte dertil føies „ved Stemmeskerhed“. Det er dernæst ved Udkaftets § 4 af flere Landstingsmænd i Foræning med mig indstillet, at de Ord „efter den Nytte, som den til Arbeidet Berettigede skjønes at kunne have af det ham tilkommende Pligtarbejde,“ forandres saaledes, at der istedetfor „kunne have,“ kom til at staae „har havt“. Man har derved havt for Øie, hvad der under Discussionen af Sagen om Gaardmandshoveriets Afsløsning blev bemærket om de forskjellige Bestemmelser, som kunne forekomme i slige, navnlig gamle, Contracter, hvor der kunne findes Forstrifter af en saadan Besskaffenhed, at de i Virkeligheden aldrig ere blevne gjorte gjældende, og ikke fornøstigtvis kunne gjøres gjældende, og at der forsaavidt burde tages Hensyn til Fortiden. Paa den anden Side har man ikke troet, at dette Hensyn burde fremtræde paa en saadan Maade, som vilde være Tilfældet, naar et iøvrigt hermed eensartet Forslag blev taget tilfølge, som gaaer ud paa, at Ordene skulde

affattes saaledes, at der istedetfor „have havt“ kom til at staae „virkelig have havt“. Jeg vilde ikke lægge Vægt paa denne Forskjel, naar jeg ikke troede, at dette Ord „virkelig,“ kunde lede til Misforstaaelse, og navnlig til Misforstaaelse i en Retning, som allerede er antydet, naar et Arbejde, i Henseende til hvilket det fornøstigtvis ikke kan omtvies, at Arbejdsherren vil have det gjort, naar han har Brug derfor, i flere Aar maafee virkelig ikke var afbenyttet. I saa Fald vilde det vistnok være urigtigt ikke at tage Hensyn til dette Arbejde, og jeg frygter for, at, naar Redactionen af Paragraphen paa dette Sted blev saadan, at det Ord „virkelig“ blev tilføiet, det da kunde have den Følge, at man under Forhold, som de, jeg har tilladt mig at antyde, vilde udelade af Beregningen det Arbejde, der saaledes maafee i nogle Aar ikke var ydet. Det er altsaa kun fra det Synspunkt med Hensyn til den Frygt, jeg har havt for, at en Misfyndning i denne Retning kunde finde Sted, det er kun af Hensyn dertil, jeg har troet at burde henstille den anden Redaction til det ærede Things Overveelse. Det er dernæst af flere ærede Landstingsmænd tilligemed mig indstillet, at man i den samme 4de §, hvor der handles om Ansættelse af Arbeidet til Værdi, skulde foran de Ord „kan antages at ville koste ham“, indskyde de Ord „under almindelige Tidsforhold“. Der blev under Behandlingen af den tidligere Sag gjort et Forslag, der var beslægtet med det, der foreligger i nærværende Sag under Nr. 15, og som gik ud paa at træffe Bestemmelser, som kunde værne imod, at Afsløsningsmændene udelukkende fæstede deres Blik paa Diebliffets Priser og derved kom til Resultater, som ikke i det Hele kunde antages at være retfærdige.